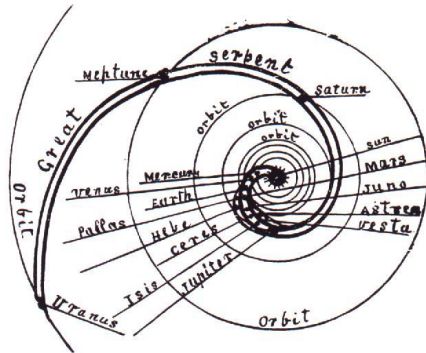

W E T E N S C H A P U I T D E R U I M T E

door

John Harden

uitgegeven door:

The Eloist Press
2324 Suffock Ave
Kingman, AZ 86401

bewerking:

STICHTING OAHSPÉ CENTRUM HOLLAND

INHOUD

Het plan van het universum	3
Een wereld wordt geschapen	4
Verbazingwekkende feiten over de zon	5
Feiten over de aardse vortex	6
Licht en warmte	8
Onze weercyclussen	11
De heerser van de getijden	13
Het ware verhaal van de zondvloed	14
Tijden en seizoenen	15
Tekeningen	16 t/m 25
Foto's van bouwwerken onder water	26 t/m 29

Het plan van het universum

Sinds mensen in staat waren tot denken hebben ze om zich heen en naar boven gekeken en zich verwonderd. Wat is de grote essentiële kracht achter alle dingen? We laten een appel los en hij valt op de grond. We zijn zo gewend aan dit dagelijkse verschijnsel dat we er niet bij nadenken. De appel heeft geen steun dus moet hij wel naar de aarde toevallen.

Onze wereld heeft geen zichtbare steun en toch valt zij niet. De kracht die voorkomt dat zij zou vallen is het onderwerp van vele gissingen geweest. De wereld heeft vele grote geleerden gekend die ijverig op hun terrein van onderzoek hebben gewerkt om te trachten deze eerste oorzaak te ontdekken. Ieder heeft een mening gegeven, maar er is nog steeds geen eensluidende overeenkomst.

Omdat de mens naar kennis verlangt en in staat is om te begrijpen, maar geen middel heeft om achter de waarheid te komen, moet de waarheid voor hem onthuld worden door openbaring als er vooruitgang moet worden gemaakt.

Deze grote waarheid werd ons in OAH SPE geopenbaard door de onzichtbare machten van de hemel; het maakt deel uit van hun werk om de mens in zijn vooruitgang omhoog te helpen. Deze verhandelingen zullen zich niet zo zeer bezighouden met het verhaal over deze openbaringen, maar veeleer met de wetenschappelijke feiten.

Dezelfde kracht die onze wereld op zijn plaats houdt is ook de kracht die het hele universum op zijn plaats houdt. Onze Schepper noemt het een volmaakt mechanisme. Het is de kracht van de vortex of energiewerveling. Iedere zon, ster, planeet of maan heeft een wervelwind om zich heen. We kunnen in het klein een demonstratie van deze kracht zien in de tornado, de wervelstorm en de cycloon.

De elementen waaruit onze wereld is opgebouwd, zijn overal. We kijken omhoog en zien niets dan lucht, en voor ons is het alleen maar lege ruimte. Maar het is niet leeg; het is propvol met de bouwstenen van werelden. Ieder hemellichaam dat we zien rondzweven in het firmament ontstond door de kracht van de wervelwind.

Laten we beginnen bij de maan en van daaruit het plan van het universum nagaan. De maan heeft een eigen vortex en haar baan rond de aarde ligt nabij de grens van de aardse vortex. U kunt dit zien in tekening 2. De aardse vortex reist in de vortex van ons zonnestelsel mee, samen met de andere planeten, ieder in zijn eigen baan. Ons hele zonnestelsel reist mee in de vortex van de Poolster. De vortex van de Poolster reist in zijn baan rond een centrale zon, die te ver weg staat voor ons om op dit moment te kunnen zien. Dit proces gaat door tot in het oneindige. Zie tekening 1.

Voor ons mensen is het heel moeilijk ons een universum zonder einde voor te stellen. Hebt u er ooit over nagedacht wat er achter de grens zou zijn als die er was? Ons eindige brein staat versteld als we de onmetelijkheid van de werken van de Schepper beschouwen.

Gelukkig degenen die door het geloof in de Grote Bouwmeester dagelijks leven in de wetenschap dat Hij eeuwig tegenwoordig is en op zijn eigen tijd datgene zal openbaren wat goed voor ons is.

Een wereld wordt geschapen

Ongeveer vier en een half miljard jaar geleden verzamelden zich op een bepaalde plaats in het universum, de Fausette Bergen geheten, een schare engelen van grote wijsheid en macht. Er zou een grote gebeurtenis plaatshebben en zij waren gekomen om er getuige van te zijn. Er zou een nieuwe wereld worden geschapen.

Laten we het volgen vanaf de geboorte en zien wat er gebeurt. Voordat er een wereld wordt geschapen moet er een vortex zijn om haar in mee te dragen. Deze speciale energiewerveling werd binnen die van ons zonnestelsel door deze engelen op gang gebracht, en de wereld waaraan zij begonnen, is die waarop we nu leven. Vanaf onze zon gaat de vortex naar buiten toe steeds sneller. Vanwege de verschillende snelheden ontstaan er delingen en als alles goed gaat vervolgen ze hun weg en worden de vortexen van werelden. Onze zon heeft een grote vortex die zich uitstrekt tot voorbij Pluto en elke planeet heeft haar eigen vortex en reist daarin rond de zon.

De elementen waaruit onze wereld is opgebouwd bevinden zich overal. De hele ruimte is ermee gevuld. Toen de vortex van onze wereld begon te draaien werden de elementen naar het midden gedreven en begonnen zich te verdichten. Naarmate de grote wervelwind meer snelheid kreeg werden de elementen steeds meer samengedrukt in het centrum totdat ze zichtbaar werden. In dit stadium was het net als met andere hemellichamen die we vandaag kunnen waarnemen en nevelvlekken worden genoemd. De toenemende snelheid van de vortex drijft deze nevel steeds dichter bijeen. Nu begint de wrijving haar werk te doen en de hitte wordt zo intens dat het midden van de vortex een gesmolten massa wordt. Miljoenen jaren gaan voorbij en er heeft een geleidelijke afkoeling plaats. De vortex, die in het begin als een lange sigaar was gevormd, is nu meer rond geworden. Aan de buitenkant van deze vortex heeft zich een ring gevormd; ongeveer zoals de ring rond Saturnus. Ook deze verdichtte zich naarmate de tijd verstreek en werd de maan.

Terwijl de aarde afkoelde kromp ze natuurlijk in. De sterkere gedeelten bleven min of meer zoals ze waren en de zwakkere delen zakten in en vormden de oceaانبeddingen. De hogere delen werden onze continenten. Bij het afkoelingsproces van de aarde condenseerden de dampen die haar omringden en vielen naar de aarde, waardoor de lagere gedeelten werden gevuld en onze oceanen ontstonden.

Toen de aarde de juiste temperatuur had bereikt kwam er iets wonderlijks tevoorschijn - leven. Waar het water en het land samenkwamen werd er een schuim gevormd en dat werd se'mu genoemd. Dit schuim op het water was het begin van al het leven op onze wereld. Er was geen zaad. Dit se'mu drijft aan de grond en schiet wortel; het groeit en sterft, maar uit zijn wortels en zaden ontstaat een grotere groei. Het verspreidt zich en bedekt tenslotte de hele aarde. Dit leven kwam van de Schepper en hij alleen kan het schenken.

In het vroege stadium van onze wereld bestond er een overvloedige vegetatie. In uiteenlopende tijden werd deze vegetatie overdekt door vallende substanties uit de hemelen en vormden zich onze koollagen en olievelden.

Na het plantaardig leven kwam het dierlijk leven en de eerste dieren die werden geschapen waren de slangen. In die tijd was de vegetatie giftig, net als de slangen. De slangen waren vleesetend en aten elkaar op. Ze waren ook zelfbevruchtend. En zo werden de gifstoffen in de lucht door de vegetatie en de slangen geabsorbeerd en in de bodem gedreven. Dit zuiverde de lucht en maakte het geschikt voor de volgende dierlijke schepping.

De laatste van de dierlijke schepping was de mens; de grootste schepping van onze Schepper. Dit voert ons op een algemene en enigszins gehaaste manier door de verschillende stadia van onze wereld, en als u echt geïnteresseerd bent kunt u er meer in het bijzonder over lezen in Oahspe.

Verbazingwekkende feiten over de zon

Er zijn al veel dingen over de zon gezegd, maar wanneer de waarheid bekend is zal het meeste ervan vals blijken te zijn. De zon bezit absoluut geen kracht om zelf iets te doen; ze is inert. Ze geeft ons geen licht of warmte; er bestaat geen aantrekkings- of zwaartekracht naar de aarde of welke andere planeet ook.

Geen mens heeft de zon vanaf onze aarde gezien; we zien zijn fotosfeer, maar niet het lichaam van de zon. Hij bestaat niet uit een gesmolten massa, maar is vast, zoals onze aarde. Hij bevindt zich in het centrum van een machtige vortex, waarvan de grens achter Pluto ligt. De geschatte afstand van de aarde tot de zon bedraagt 149.500.000 kilometer, maar omdat de hele ruimte gekromd is moet men er 71/2% van aftrekken. Daardoor zou de werkelijke afstand ongeveer 138.287.500 km. zijn. Diezelfde aftrek zou, min of meer, ook moeten gelden voor alle afstanden tussen de hemellichamen. Zie tekening 6.

Hebt u ooit op een winderige dag naar een kleine wervelwind gekeken? Hij zal papier of stro oppikken en het in het midden ervan laten ronddraaien. Dat papier of stro is absoluut aan de genade van de wervelwind overgeleverd; het doet precies wat de wervelwind het laat doen. Denk aan de zon alsof die in dezelfde situatie verkeert als het stro en u zult een goed idee krijgen over de relatie tussen de zon en zijn vortex.

De zon zit in de greep van zijn vortex en gehoorzaamt zijn onzichtbare meester voor 100 %.

De fotosfeer van de zon strekt zich naar buiten toe van 5000 tot 50.000 kilometer uit. De zonnevlekken die tussen de zon en de aarde voorbijtrekken zijn de satellieten van de zon; net als de maan zich rond onze wereld beweegt reizen deze manen met bepaalde tussenpozen rond de zon. Omdat wij op aarde van buiten naar binnen kijken zien we de donkere zijde van deze satellieten. Deze zonnevlekken bewegen zich onafhankelijk op hun respectievelijke plaatsen.

De ruimte tussen de zon en onze aarde is niet leeg. Op vele plaatsen is het zo dicht dat iemand erop zou kunnen lopen. Onze geleerden zeggen dat zij door middel van de spectroscopie kunnen vertellen wat de verschillende kleuren en elementen in de zon en andere hemellichamen zijn, maar dat is niet zo. Wat zij voor het grootste deel waarnemen kan in de vortex-lens van de aarde worden gevonden, ongeacht of de blik op de zon of op een ster wordt gericht.

Stel dat er een waarneming van de zon wordt gedaan. De waarnemer ontdekt bepaalde gassen of metaaloplossingen, zoals ijzer of goud. Hij veronderstelt abusievelijk dat deze gassen of substanties in de zon voorkomen, terwijl ze in werkelijkheid in de ruimte tussen hem en de zon voorbijtrekken. Deze lagen van verschillende oplossingen kunnen miljoenen kilometers lang zijn en het kan honderden jaren duren voor ze verdwenen zijn en men een goed zicht op de zon kan verkrijgen. Daarom zijn observaties niet betrouwbaar voor wat betreft de elementen die zij onthullen.

Als de zon om een of andere reden van haar huidige plaats verwijderd zou kunnen worden, zou de grote vortex die haar schiep onmiddellijk aan een nieuwe zon beginnen; in het centrum van de vortex zou een gesmolten massa ontstaan en die zou al de stadia volgen zoals die nodig zijn in het scheppen van een wereld.

Feiten over de aardse vortex

De vortex van onze aarde heeft een diameter van naar schatting 780.800 kilometer. De vortex van de maan is 19.200 kilometer in doorsnee en heeft eenmaal per maand één axiale omwenteling rond de aarde.

Het is de vortex die de aarde doet draaien en vasthoudt in de ruimte. De aarde heeft, aan de evenaar, een axiale beweging van 1600 kilometer per uur. De snelheid van de vortex wordt vanaf de aarde naar boven toe groter, en het snelste gedeelte bevindt zich op ongeveer 24.000 km. aan deze kant van de baan van de maan. Vanuit het snelste deel van de aardse vortex is de kracht gericht naar het middelpunt van de aarde. Als de aarde op een of andere manier uit haar vortex kon worden gehaald, zou er meteen een andere wereld gevormd gaan worden.

Er vallen geen dingen naar de aarde vanwege de zwaartekracht; ze worden naar het midden van de vortex gedreven door de kracht van de vortex. Geen enkel lichaam heeft, uit zichzelf, de kracht om een ander lichaam aan te trekken. Metalen kunnen magnetisch worden gemaakt om andere metalen aan te trekken, maar de aantrekkingskracht is van een uitwendige bron afkomstig. Deze kracht is elektrisch en wordt opgewekt door de vortex.

De positieve kracht van de vortex, elektriciteit, stroomt van buiten naar binnen. De negatieve kracht gaat in de richting van de polen en opstijgend naar de uitwendige pool vanaf het zonnecentrum. Dit is de oorzaak van de poollichten.

In de vroegste stadia van de aarde liep haar grootste aslijn van noord naar zuid. Omdat het equatoriale deel van de aarde sneller beweegt dan het noorden en zuiden, en evenzo de vortex erboven, is het meer ontvankelijk voor de meteoor- en stofregens die door de gordels in de vortex worden gevormd en zo wordt het steeds verder opgebouwd. De toestand van warmte rond de evenaar is gunstig voor een weelderige groei van de vegetatie, waardoor dus de koollagen werden gevormd die van tijd tot tijd overdekt werden. Naarmate de tijd verstreek is dat deel van de aarde rondom de tropen, dat ooit de kleinste aslijn had, het grootste geworden. Net als de naald van het kompas zich in de lengte tussen noord en zuid zal draaien, is dat ook zo met de aarde, die zich aanpast aan de noord-zuidpolariteit. Dit is vele malen met de aarde gebeurd, zodat op een bepaald moment ieder deel in het noorden, zuiden, oosten en westen heeft gelegen. Het kan worden bewezen door bestudering van de aardlagen.

De ringen in de vortex worden gordels genoemd. Deze gordels ontstaan door de verschillende snelheden in het lichaam van de vortex. In deze gordels bevinden zich miljoenen draaikolken van verschillende afmetingen, ofwel kleine vortexen. Deze lopen in afmeting uiteen van kleine dwergen tot die welke kilometers in doorsnee zijn. De gordels die het dichtst bij de aarde liggen veroorzaken de regen. Precies zoals een grote vortex een wereld maakt, maken deze kleine vortexen regendruppels; een kleine draaikolk voor iedere druppel. Wanneer de omstandigheden gunstig zijn wordt elke druppel uit zijn wervelend omhulsel losgelaten en valt als regen naar de aarde. Vervolgens komen de sneeuw- en hagelgordels; door precies hetzelfde proces als in de gordels daarbeneden wordt toegepast. Het is daarboven kouder, dus in plaats van regen krijgen we sneeuw en hagel.

Al de andere gordels hierboven vormen de meteoren en het stof, hetgeen verantwoordelijk is voor het aandikken van onze aarde rond de evenaar. Deze eerste meteorgordel vervult vele belangrijke functies in het alledaagse leven van onze wereld. Deze gordels binnen de aardse vortex kunnen met de gordels in de zonnevortex worden vergeleken; de aarde met haar vortex, en al de andere planeten met hun vortexen reizen in gordels rond de zon. Onze wijze Schepper heeft het zo gemaakt dat we heel ver in de hemelen kunnen kijken en leren over de dingen die vlakbij ons zijn, maar ook dat we kunnen kijken naar de dingen in de buurt en leren over de dingen die ver weg zijn.

Licht en warmte

Licht, warmte, magnetisme en elektriciteit zijn allemaal één en hetzelfde; het zijn de manifestaties van vortex-stromingen onder verschillende condities. In het ganse universum was, is en zal altijd dezelfde latente hoeveelheid licht en warmte aanwezig zijn.

Aangezien elektriciteit de oorzaak van licht en warmte is, en aangezien de vortex de oorzaak is van elektriciteit, zullen we beginnen bij de vortex en het hele proces doornemen.

De vortex van onze aarde is een lens en zonder deze zouden we de maan en de sterren niet kunnen zien, en zelfs de zon zou eruitzien als een bleke rode ster. Het is net als het kijken door een microscoop waarvan de lens 384.000 kilometer dik is; de grootste lens waar u ooit doorheen keek. Deze lens bezit de kracht om miljoenen betrekkelijk dichte werelden te vergroten, zodat we door ze heen kunnen kijken.

De helft van de aardse vortex die naar de zon gekeerd staat, is een concave (holronde) lens voor de aarde. De zon heeft ook een soortgelijke lens, maar veel groter. De convexe (bolronde) oppervlakken van de twee lenzen staan altijd naar elkaar gericht.

Heel wat van de warmte die werd opgewekt toen de wereld voor het eerst werd gevormd zit nog steeds in de aarde. De warmte en het licht die naar buiten in onze atmosfeer ontsnappen, worden door de lens teruggeworpen, waardoor dag en warmte ontstaan op het oppervlak van de aarde.

Het licht en de warmte die worden afgegeven door de aarde, worden niet helemaal door de kracht van de lens behouden; er is een gering verlies, ongeveer één graad per 18.000 jaar. Er komt een tijd, na miljoenen jaren, dat de aarde en alle andere hemellichamen koud en donker zullen worden. Wanneer er geen noodzaak meer voor bestaat zal de vortex die onze aarde omringt worden opgelost, en dan zal de aarde zich ontbinden tot de elementen waaruit zij werd geschapen. In de plannen van de Schepper gaat er niets verloren; de elementen waaruit de wereld bestaat zullen opnieuw worden gebruikt om andere werelden te scheppen. Er zijn miljoenen van die dode werelden door heel het universum.

Zeggen dat licht en warmte niet van de zon komen schijnt, op het eerste gezicht, gewoonweg belachelijk te zijn. We zijn ons hele leven gewend aan dit verschijnsel; al wat aan de zon wordt blootgesteld wordt verlicht, en elk voorwerp dat tussen de zon en het verlichte artikel komt veroorzaakt daar een schaduw op. Het schijnt het enig redelijke antwoord te zijn en de mensen zijn geneigd niets anders aan te nemen.

Het boek van de nieuwe wetenschap geeft ons bewijzen dat licht en warmte niet van de zon komen. Hier volgen een paar van die bewijzen :

1. Laten we eens op de maan letten wanneer ze wassend is. De wet van de fysica stelt dat er meer dan vier keer zoveel licht zou moeten zijn aan de uitstulping van de halve maan dan aan de uiteinden. Dat is niet zo, want we zien dat het licht overal even sterk is. Zie tekening 9.

2. Er zijn miljoenen sterren in het universum, waarvan er door onze geleerden vele zijn waargenomen die geen licht geven. Dat komt omdat ze oud zijn; ze hebben al hun warmte verloren en zijn niet in staat warmte en licht uit te stralen zoals de heldere sterren die we kunnen zien. Als de zon licht en warmte aan onze wereld geeft, waarom geeft ze dan ook geen licht en warmte aan die donkere en koude werelden die door de hemelen rondreizen?

3. De hitte neemt in kracht af in verhouding tot het kwadraat van de afstand vanaf de plaats van opwekking. De geleerden schatten de hitte van de zon op ongeveer 6 - 7000 graden Celsius. Laten we royaal zijn en om het eenvoudig te berekenen zeggen dat de hitte van de zon 1.000.000 graden C is. Als we dit probleem in cijfers uitdrukken volgens de gegeven regel zouden we $1/8464000000$ van één graad warmte krijgen die de aarde bereikt. Zie tekening 8.

Hitte wordt ontwikkeld ten koste van het vernietigen van iets; we noemen dat verbranding. Zoals het in de aarde is, zo is het in het hele universum; er bestaat niets dat eeuwig door kan uitstralen zonder eeuwig door te ontvangen. Hitte moet ergens in worden opgeslagen voordat het kan worden vrijgemaakt.

Hier volgt hoe de hemelse geleerden dit verklaren:

“Veronderstel dat de zon 7.200.000 kilometer in doorsnee zou zijn en van de beste kwaliteit diamant. Reken met 50% verbrandingsvermogen, en de zon zou in 80.000 jaar volkomen zijn opgebrand! En toch is de zon niet van zodanige kwaliteit als een diamant. Zelfs niet meer dan de aarde is. Maar stel dat hij wel als een diamant zou zijn, of als het hoogst denkbare hittecentrum; dan zou die hitte er tevoren aan zijn gegeven. Waar kwam die dan vandaan? Het is dwaasheid te veronderstellen dat hitte op zichzelf bestaat; te veronderstellen dat hitte voortdurend kan worden geproduceerd zonder aanvulling, wordt niet ondersteund door welk feit dan ook in de hemel of op de aarde”.

De vraag die in het bovenstaande citaat wordt gesteld: waar kwam die dan vandaan? is een overweging waard. Als men zegt dat warmte en licht van de zon komen is dat een simpele verklaring, en het schijnt aannemelijk, maar we zouden misleid kunnen worden als we dit geloven. Waar komen het licht en de warmte vandaan, waarvan verondersteld wordt dat de zon het in zulke kolossale hoeveelheden uitstraalt? Op dit moment weten de geleerden de antwoorden op deze vragen niet, maar in de nabije toekomst zal de wereld het weten. (Aanvankelijk heeft men aangenomen dat het hele proces door kernsplijting werd onderhouden maar nu denkt men dat het door middel van kernfusie plaatsheeft, waarbij waterstof wordt omgezet in helium - vert.)

Deze bewijzen zijn voldoende om aan te tonen dat de huidige theorieën die de wetenschap ons geeft, geen bevredigende antwoorden opleveren. De nieuwe wetenschap verklaart ze allemaal.

De stralende energie, elektriciteit, die wordt voortgebracht door de vortexen rond alle hemellichamen, wordt opgewekt door de kracht van de meester(zonne)-vortex, vanuit de buitenkant naar het midden van de zon. Deze ruimte is gevuld met oplossingen van onzichtbare materie, gevormd als naaldjes, en lineair in positie. Zolang ze lineair blijven, op de zon gericht, worden ze gepolariseerd, en dat is waardoor licht wordt geproduceerd. Wanneer een of ander hemellichaam, een meteoriet of een massief lichaam als de maan, tussen de aarde en het midden van de zonne-vortex komt, hebben we schaduw of duisternis, afhankelijk van de dichtheid van de tussenbeide komende materie. Verscheidene kilometers boven het aardoppervlak bevindt zich een opeenhoping van atmosferische naaldjes. Deze naaldjes, onzichtbaar voor het oog en dicht bij de aarde, zijn meer compact en schijnen helderder dan die verder weg in de ruimte. Het is mogelijk om overdag door deze laag van licht omhoog te gaan en vervolgens in het duister te komen. Als we dan terugkijken naar de aarde kunnen we deze laag van licht zien.

Dit verlichte omhulsel rond onze aarde noemen we daglicht.

Naarmate de aarde van het daglicht naar de duisternis draait gaat ze door de verschillende stadia als getoond in tekening 10. Een afbeelding toont de ruimtenaaldjes in lineaire positie, waardoor licht ontstaat; de volgende afbeelding toont de naaldjes draaiend om hun as, waardoor schemering ontstaat; de daarop volgende afbeelding toont de naaldjes nog wat meer gedraaid, hetgeen schaduw veroorzaakt; de laatste afbeelding toont de naaldjes in dwarse positie, wanneer het donker is.

Al het licht dat we op de hemellichamen zien, hetzij een maan, een planeet, een zon of een ster, wordt op dezelfde manier teweeggebracht. Onze zon is helemaal rondom verlicht omdat hij zich in het midden van de meester-vortex bevindt. De meester-vortex is die welke de zon in het midden heeft en al de planeten in zich meevoert. Al de sterren in het universum die helemaal in het rond zijn verlicht, bevinden zich net als onze zon in het centrum van hun respectievelijke zonnestelsels.

Neon en andere soortgelijke lampen die gebruikmaken van een gas in een glazen buis demonstreren het bovenomschreven principe. Wanneer de elektrische spanning wordt ingeschakeld, worden de miljarden naaldjes gepolariseerd, ze staan op één lijn en veroorzaken licht; wanneer de spanning wordt uitgeschakeld komen de naaldjes in dwarspositie en veroorzaken duisternis.

De hemelse geleerden vertellen ons dat er in feite niet zo iets als 'het reizen van het licht' bestaat; ook heeft het licht geen substantie. Datgene wat licht wordt genoemd is polariteit van stoffelijke naaldjes in oplossing, veroorzaakt door de lijnen van elektrische stromen.

Tijdens experimenten op aarde heeft de flits er een bepaalde tijd voor nodig om deze oneindig kleine naalden te polariseren, en gemakshalve wordt dat de 'snelheid van het licht' genoemd. Wanneer de flits voortduurt, zoals in het geval van het zonnecentrum, blijven de oneindig kleine naalden van de meester(zonne)-vortex in evenwicht vanuit het centrum van de zon naar de aarde toe, en men kan ze vergelijken met telegraafdraden met een batterij aan ieder eind. Maar er is geen 'voortplanten van het licht' hoe dan ook. Daglicht is de toestand van dingen die in de meester-vortex worden gepolariseerd. Nacht wordt veroorzaakt doordat de aarde tussen de focus en de uiterste grens van de meester-vortex komt. Tijdens de nacht, of elke andere duisternis wanneer de naalden worden afgesneden, zoals bij een eclips, is er geen directe manifestatie van de aardse vortex-stromen, en dat is de oorzaak van duisternis. En daarom ligt de oorzaak van al deze dingen in de vortex (energiewerveling).

Onze weercyclussen

Het ziet ernaar uit dat alles in de hemelen zich afspeelt in cyclussen. Het weer is hierop geen uitzondering. Opnieuw speelt het onzichtbare een rol. Er is een 'wark' (werk) gordel in de aardse atmosfeer die een heel belangrijke functie heeft. Dat is de eerste gordel boven de aarde die in staat is tot het verdichten van nebulæ (nevel) tot meteorstenen. Sommige van deze meteoren zijn zo groot dat het iemand een dag zou kosten om er omheen te lopen; zo ongeveer 36 km. in de omtrek. Dit zijn de formaties die worden geschapen door de wervelwinden met verschillende afmetingen die in deze gordel liggen. De wervelwinden worden teweeggebracht door de twee snelbewegende luchtmassa's, degene die zich ver weg bevindt gaat sneller dan degene die het dichtst bij ons is.

Op het aardoppervlak (aan de evenaar) reizen we met een snelheid van 1600 km oer uur mee, maar deze meteorietengordel reist veel sneller. Dit is de gordel die ons weer reguleert, en hij bezit ieder jaar verschillende dichtheden. Deze dichtheden worden gereguleerd door de positie van de gordel met betrekking tot de aarde. Licht en duisternis, warmte en koude komen en gaan op de aarde in verhouding tot de dichtheid van deze gordel. Zie tekening 7.

Dezelfde voorwaarden zullen, iedere keer, ongeacht waar, dezelfde resultaten geven. Deze nevelachtige ring rond de aarde heeft dus een cyclus en omdat we de perioden van deze cyclus kennen zijn we in staat ons weer te voorspellen. Deze weersvoorspelling die de kennis van de cyclussen ons wil geven, voorspelt niet het weer voor enige dagen, maar voor jaren. Laten we dat, voor een beter begrip van deze cyclus, jaar na jaar nagaan op de kaart. Zie tekening 5.

De afbeelding linksboven toont het beginpunt dat we hebben gekozen. De aarde met de haar omringende weergordel bevindt zich in de afelium-positie: dat deel van de baan van de aarde dat het verste van de zon afstaat. De weergordel is geen echte cirkel, maar meer een sferoïde. Zoals we zien staan de lange assen van de weergordel en de aardbaan in conjunctie (samenstand); op één lijn met elkaar.

Wanneer de aarde één omloop heeft volbracht, dat is één jaar, heeft de weergordel één en één elfde jaar afgelegd. Wanneer de aarde twee jaar heeft voltooid, heeft de weergordel twee en twee elfde jaar voltooid; enzovoorts, jaar na jaar; wanneer de aarde haar elfde jaar heeft volbracht, heeft de gordel zijn twaalfde jaar vol gemaakt, terug naar de afelium-positie. Dit voltooit één elfjaar cyclus.

Het kan voor de lezer interessant zijn om te ontdekken wat de Schepper over dit onderwerp te zeggen heeft; hier volgen zijn woorden :

“Opdat de mens nog meer bewijzen over de aardse warkgordels zou kunnen vinden, schiep ik de dichtstbijzijnde gordel met verschillende dichtheden, zodat niet ieder jaar hetzelfde zou zijn wat betreft warmte en koude. Laat de mens mijn tijden berekenen tot zijn eigen voordeel; ik schiep de eerste wark met een snellere rotatie dan die van de aarde, één jaar op iedere elf jaar. Zodat de wark twaalf van zijn eigen jaren heeft voltooid als de aarde elf jaar heeft volbracht”.

Deze elfjaarscyclus is niet 100% precies; hij is iets te kort om een exacte conjunctie tot stand te brengen. Drieëndertig jaar voldoet beter en zesenzestig is nog beter, enzovoorts. Hoe verder terug een weerman kan gaan met zijn verslagen van de voorbije jaren, hoe beter en preciezer hij met zijn voorspellingen zal zijn.

De atmosfeer van onze aarde is een reusachtige lens die niet altijd dezelfde focus bezit; dit wordt veroorzaakt door de verschillende snelheden van de atmosferische luchtgordels in de vortex van de aarde. Hoe ronder de lens, hoe meer kracht hij bezit; hij wordt zwakker naarmate hij platter wordt. Het zijn deze verschillen in de kracht van de lens van de aardvortex die ons weer reguleren. Deze verschillende snelheden van de atmosferische gordels zijn niet toevallig. Vanaf de aarde omhoog krijgt iedere gordel een steeds hogere snelheid, tot aan de verste die op een afstand van 24.000 kilometer aan deze kant vanaf de maanomloop ligt. De eerste meteorietengordel vanaf de aarde is die waar onze weerman mee te maken heeft. Zijn afstand tot de aarde is steeds verschillend; het kan ergens tussen de 900 en 1600 kilometer zijn.

Er komt een dag dat de mens het weer zal beheersen en dat zal beter zijn dan het alleen maar te voorspellen. Deze kennis zal aan de mensen worden gegeven wanneer ze leren het tot voordeel van iedereen aan te wenden. Alle mensen op de hele wereld zijn de kinderen van de Schepper.

De heerser van de getijden

Op en neer gaat het water van de oceanen; tweemaal in de 24 uur en 51 minuten. Deze op-en-neer-beweging volgt de maan en gedurende duizenden jaren is ons geleerd dat de maan de oorzaak is van deze getijden. De nieuwe openbaringen die ons zijn gegeven verklaren de werkelijke oorzaak van deze getijden, en hier volgt wat er staat:

Er is niet een dergelijke kracht als gravitatie in de aarde of in welke andere ster of planeet ook. De kracht die de oceanen in beweging brengt is onzichtbaar, maar we kunnen het nauwelijks iemand kwalijk nemen dat de maan er de eer voor krijgt het werk te doen; het lijkt er zeker op dat het zo is. De kracht die de getijden veroorzaakt zit in de vortex. Ieder hemellichaam dat een satelliet meevoert heeft een uitstulping in de omtrek van zijn vortex, veroorzaakt door de vortex van zijn satelliet. De satelliet van onze wereld is de maan. Bij het bekijken van de illustratie (die wat overdreven werd om de bedoeling duidelijk te maken) zult u een beter idee krijgen van wat er precies gebeurt wanneer de oceaan rijst en daalt. Zie tekening 4.

Wanneer de omtrek van de aard-vortex wordt afgeplat, vermindert de kracht van de lens, en wanneer hij ronder wordt, neemt de kracht van de lens toe. Deze kracht van de lens van onze vortex is het, gecombineerd met de kracht van de maan-vortex, waardoor de getijden worden veroorzaakt. Het water van de oceanen neigt ertoe de contour van de aard-vortex te volgen. Wanneer de contour van de aardse vortex samenvalt met de vortexen van andere hemellichamen neemt de kracht toe. Dit veroorzaakt hogere getijden, en zelfs het land kan worden beïnvloed, waardoor vulkaanuitbarstingen kunnen plaatshebben.

Wanneer de atmosferische druk op het water minder wordt, zal het water stijgen. Deze waarheid hebben we allemaal ervaren als we door een rietje dronken; het water in het rietje steeg naarmate de druk eraf werd gehaald.

Merk op (in de illustratie) dat de aarde niet in het centrum van haar vortex staat. Merk ook op dat de maan in dat deel van de aardse vortex staat dat het verste weg is van de aarde. Dit is een goede regel om te volgen: hoe verder weg de omtrek van de aardse vortex van het aardoppervlak staat, des te hoger de getijden zullen zijn. Dit verklaart het verschil in hoogte van de getijden aan de tegenovergestelde kant van de aarde; het getij is altijd hoger volgend op de maan.

Alle vortexen zijn elliptisch van vorm (min of meer). Wanneer de hoofdassen van twee vortexen met elkaar op één lijn staan neemt het hefvermogen op de getijden toe. Als de hoofdas van de zonne-vortex op één lijn staat met die van de aarde en de maan neemt het hefvermogen zeer veel toe. Door gebruik te maken van onze kennis over deze gecombineerde krachten van de verschillende vortexen kan men een echte voorspelling van de getijden doen.

Het maakt niet zo heel veel verschil of iemand voorspelt door middel van een vortex of een planeet, maar het is beter als we de werkelijke oorzaak van deze dingen kennen.

Het ware verhaal van de zondvloed zoals het in Oahspe wordt verteld

Wat is het toch makkelijk om een verhaal helemaal te veranderen. Een groep mensen ziet op hetzelfde moment een ongeluk, maar toch vertelt ieder een ander verhaal erover. Zo is het ook met het verhaal van de zondvloed gegaan. De geslachten kwamen en gingen en de geschiedenis van de grote overstroming werd met vele veranderingen onderweg doorgegeven. Alleen degenen die er in die tijd bij waren en het zagen gebeuren, zouden het met voldoende autoriteit nauwkeurig kunnen beschrijven. Gelukkig werd ons het ware verhaal van de vloed gegeven door personen die er in die tijd bij waren en die sindsdien in de hemelen hebben gewoond. Hier volgt het verhaal van de zondvloed zoals het in Oahspe wordt verteld.

24.000 jaar geleden had de zondvloed plaats. Noach was geen mens; de naam Noach werd ontleend aan de naam van de cyclus waarin de vloed gebeurde, namelijk Noe. De zonen van Noach, Sem, Cham en Jafeth waren geen mensen zoals de bijbel zegt, maar de namen van continenten; Shem was de naam van India, Ham was de naam van Afrika en Jafeth was de naam van China.

Niet de hele aarde werd overstroomd, slechts een deel ervan. Dit deel was een continent dat in de Stille Oceaan lag. In Oahspe vindt u een kaartje van dat land; het wordt Pan genoemd. Japan (hetgeen betekent: deel van Pan) zoals we het vandaag zien, vormt een deel van de hoge bergen die in de noordwesthoek van dit driehoekige continent lagen. De meeste van de andere eilanden in de Stille Oceaan zoals we die nu kennen, waren de bergtoppen van Pan. Zie tekening 3. (zie ook de onderwater foto's van de bouwwerken uit de kust van Japan, in 1998 door duikers vastgelegd)

Er is een reden voor waarom dit land werd verzonken, en dat is de volgende. Dit continent Pan, of Whaga, was verpest door allerlei verdorvenheden en corruptie. Het was als een etterende zweer op iemands lichaam die net zo lang doorging tot de hele massa een klomp rottend vlees zou zijn. Wanneer de mensen waren gestorven kwamen hun geesten terug naar de aarde om weer in de lichamen van hun vrienden en verwanten te gaan leven. Zij hielden zich bezig met onwettige praktijken totdat het hele land in niets dan verwarring en wanorde verkeerde. De pas geboren kregen geen kans om een normaal en gelukkig leven te leiden. Het begin van deze toestand was in de hemelen daarboven ontstaan. De kapiteins en heren van de geestenwereld, die de leiding hadden over deze pas aangekomenen van de aarde, waren veel te toegevend voor hen. Vanwege de liefde die deze pas geboren geesten voor hun verwanten op de aarde hadden, keerden zij naar hen terug. Dit was in strijd met de geboden van de Schepper, maar deze kapiteins en heren hadden medelijden met hen, ze negeerden de wetten en vonden goed dat ze terugkeerden. Deze toestand was zo kritiek geworden dat het eruitzag dat er niets gedaan kon worden om deze ongelukkige wezens te verlossen.

De Schepper vertelde hun dat hij dit land in de oceaan zou laten zinken en de hele wereld zou verlossen van de zondige toestand waarin ze was vervallen. Hij deed dit niet uit woede, hij is nooit boos; het werd gedaan uit liefde. Toen het land verzonk werden al deze geesten gevangen genomen en naar een geschikte plaats in de hemelen overgebracht, waar ze alle nodige zorg ontvingen om ze terug te brengen naar een normaal, gelukkig leven.

Temidden van die ellendige mensen die op het continent Pan woonden, leefde een volk van een heel andere klasse, genaamd Faithists (gelovigen - vert.). Deze mensen waren vereerders van de ene ware God die zij E-O-IH noemden, hetgeen JEHOVIH betekent. De hemelse engelen vertelden deze goede mensen wat er zou gaan gebeuren, en twee jaar voor de overstroming begonnen zij schepen te bouwen. Er waren 138 schepen in totaal, gebouwd op de bergen en in de valleien.

Toen het land in de oceaan zonk, stroomden de wateren de valleien binnen, steeds hoger totdat alle schepen vlot waren. Het aantal l'hins (de Faithists die alleen de Schepper vereerden) dat van de overstroming werd gered, bedroeg 12.420. De hemelse engelen verdeelden deze schepen in vier vloten van elk 34 schepen en lieten twee schepen door de winden meevoeren naar Japan. De vier vloten werden door de winden naar de continenten geblazen waarvoor zij waren voorbereid. Eén vloot ging naar Guatemala (Amerika), één ging naar Shem (India), één naar Jaffeth (China) en één naar Ham (Afrika). Honderd vijftig dagen nadat de wateren het land Pan overdekt hadden, arriveerden de schepen op hun bestemmingen. Daarom hebben we nu nog, in alle werelddelen, verhalen over de zondvloed.

Ik heb u een eenvoudige samenvatting van dit verhaal over de vloed gegeven; als u graag meer wilt lezen over de grote gebeurtenissen in de voorbije historie van de aarde, neem dan de Oahspe en lees het allemaal veel uitvoeriger.

Dit verhaal, dat ons door de engelen van de hogere hemelen is doorgegeven, klinkt redelijk. We zijn in staat het te begrijpen en zien de juistheid in van hetgeen de Schepper besloot te doen. Net als een arts een ledemaat zal amputeren om een leven te redden, sneed de grote en wijze Schepper een heel continent af om de rechten van de mensen die nog moesten komen te beschermen, hen daarmee een kans gevend om een gelukkig en nuttig leven te leiden.

Tijden en seizoenen

Er is één ding dat volkomen begrijpelijk is in de bestudering van de hemelen en dat is orde. Denk aan een klok die volmaakt op tijd loopt. Ieder tandrad grijpt in een ander, vanaf de grote veer tot aan de wijzers die ons de tijd mededelen. De hemelse klok van onze Schepper loopt met een volmaakt mechanisme. Elk hemellichaam beweegt zich in een baan.

De astronomen zijn heel ervaren in de wetten die dit verschijnsel beheersen. Zij kunnen ons honderden jaren van tevoren vertellen waar zo'n ster of planeet zal zijn. Een klok kan altijd nog van slag raken, maar niet de hemelse klok. Die is tot op de seconde betrouwbaar.

We zijn allemaal bekend met de tijden van onze aarde. De wereld draait in één dag om haar as. Ze reist in één jaar rond de zon. Daarna weten de meeste mensen helemaal niets meer van deze hemelse klok. Ze beschouwen dit als het werk van deskundigen dat hun verstand te boven gaat. Maar dat hoeft niet zo te zijn. Als u de illustratie bekijkt ziet u dat het makkelijk te volgen is. Zie tekening 1. De kleine cirkel met de zon in het midden, en de aarde die er omheen draait, reizen in een grote cirkel zoals is aangegeven door de kromme pijl. Het duurt gemiddeld 3000 jaar om deze reis te voltooien. Op zijn beurt reist het hele zonnestelsel weer in een gigantische baan rond de Poolster. Dit gebeurt niet in een rechte lijn maar in een spiraalbeweging. Als u een stalen veertje uitrekt hebt u enig idee van deze spiraalbeweging tijdens het reizen. Eén zo'n spiraalomwenteling duurt dus 3000 jaar en er zijn 1600 omwentelingen voor nodig om de reis van één cyclus of 4.700.000 jaar rond de Poolster te volbrengen.

De aarde heeft tot nu toe ruim 978 reizen rond deze Poolster gemaakt en zal waarschijnlijk nog miljoenen jaren zo doorgaan. Er is een vastgestelde tijd voor het opblazen van onze wereld en niemand zal haar vernietigen voordat deze tijd gekomen is.

De 3000 jaarcyclus van ons planetaire stelsel is niet iedere keer precies 3000 jaar. Soms zijn het meer jaren en soms minder. Elke cyclus heeft een naam. De huidige cyclus heet KOSMON en de voorgaande was de cyclus van Bon. Die cyclus begon in de tijd van Mozes. Hij duurde 3400 jaar en eindigde op 31 maart 1848.

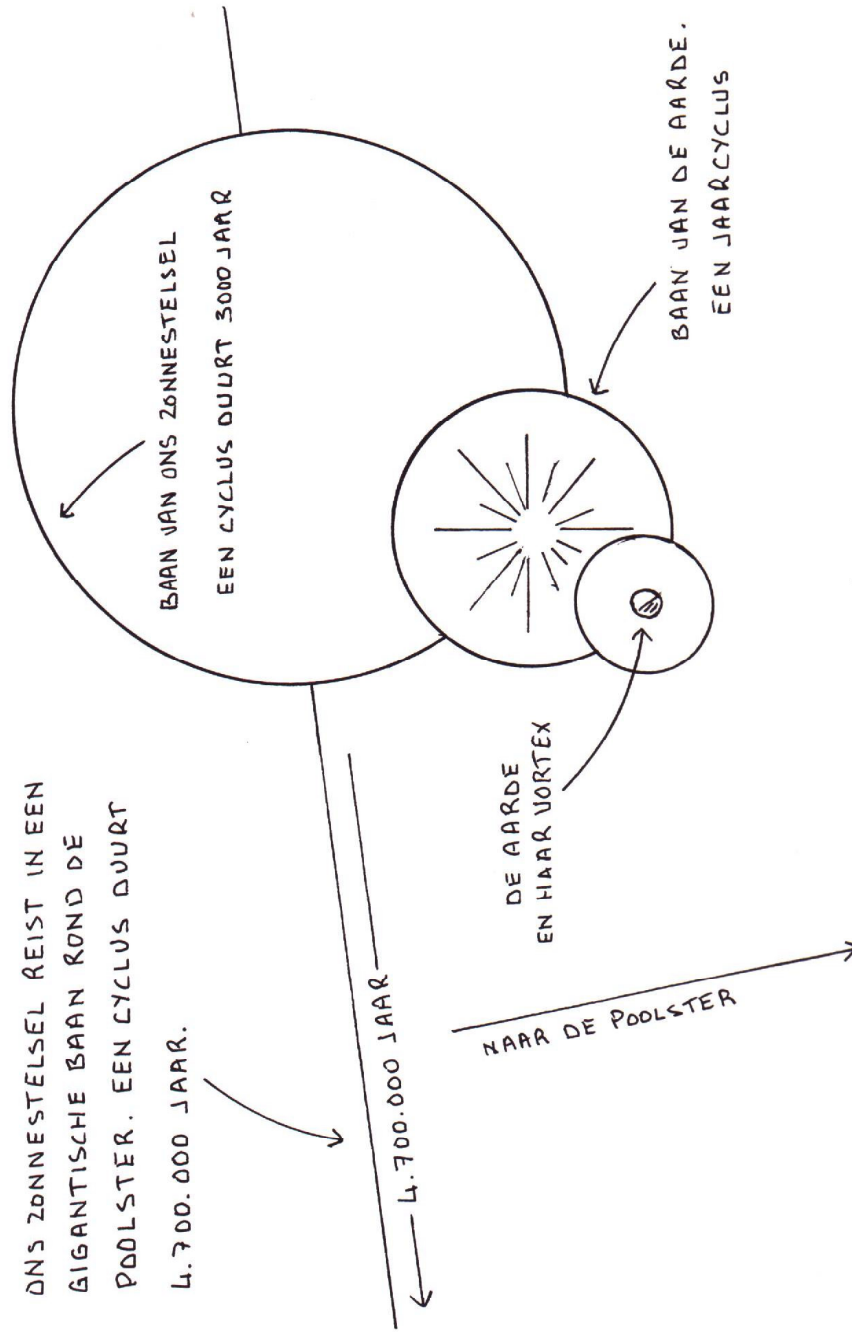
Elke nieuwe cyclus is als een nieuwe dageraad voor de wereld. De oude dingen worden afgedankt en nieuwe nemen hun plaats in. Elke voorgaande cyclus is een voorbereiding voor die welke zal volgen. Het is geen ogenblikkelijke verandering, maar een die geleidelijk komt. Net als een kind van de ene klas naar de andere overgaat en geleidelijk kennis verwerft, leren de mensenrassen de levenslessen naarmate ze die kunnen opnemen. Er is een tijd van geboorte voor onze wereld, dan een tijd van jeugdigheid, vervolgens een tijd van volwassenheid en een laatste periode van ouderdom en dood. We gaan nu de tijd van volwassenheid binnen. De cyclus van Kosmon zal, materieel en geestelijk, de volmaakte mens voortbrengen, en het langverwachte koninkrijk des hemels op de aarde inluiden. Zij die dit geloven kennen geen vrees voor de toekomst.

Ik vraag aan degenen die twijfelen aan deze verklaringen om eens honderd jaar terug te kijken en de vele wonderlijke veranderingen die hebben plaatsgehad te overwegen. Het is alsof er een nieuwe wereld voor ons werd opengelegd.

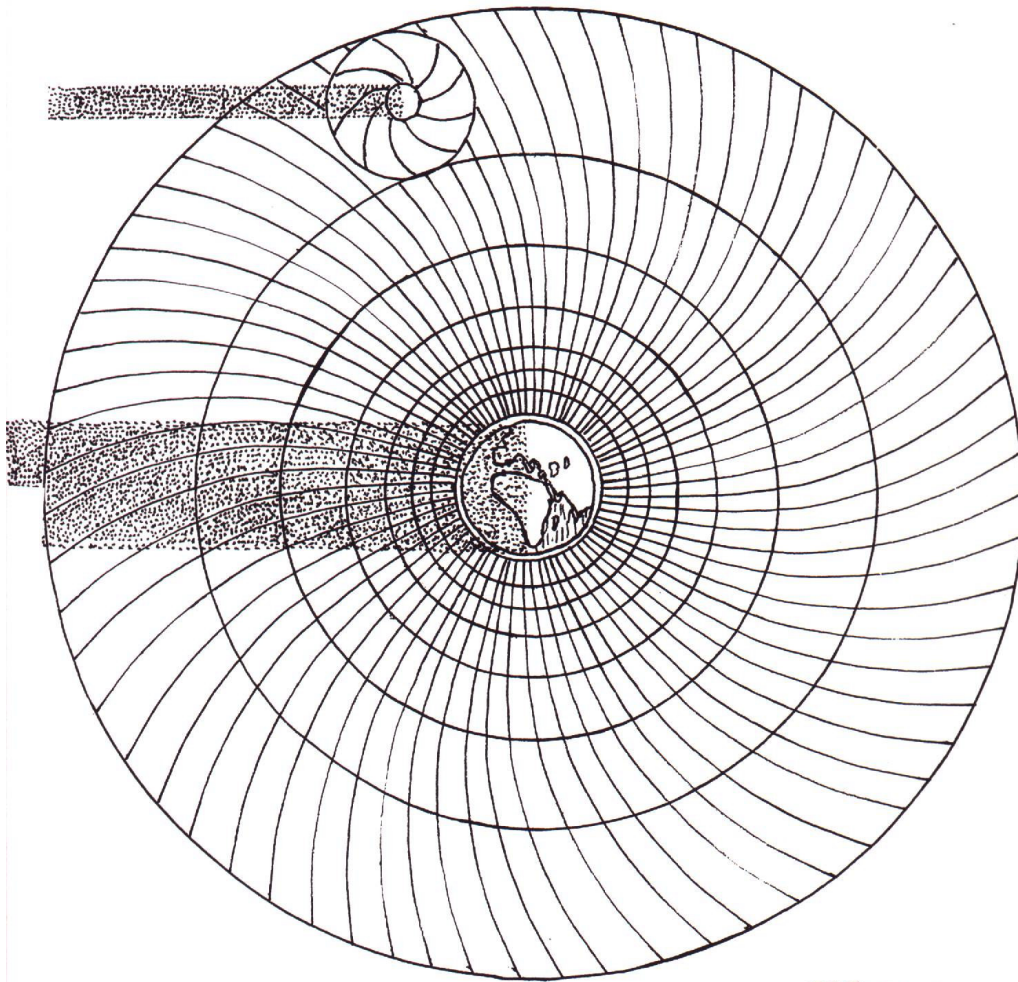
Deze progressieve veranderingen zullen blijven plaatshebben in de toekomst. We weten dat de mensen die deze veranderingen bevorderen voor het grootste deel egoïstisch en hebzuchtig zijn in hun krankzinnige strijd om rijkdom, maar de wijze Schepper laat ze hun gang gaan, want het maakt deel uit van zijn manier om de wereld te veranderen voor de heerlijke tijd die op komst is. Wanneer het zover is zullen de egoïst en de hebzuchtige worden afgesneden. Er is een tijd voor alle dingen onder de zon. Voor degenen die vertrouwen hebben in de Schepper zijn alle dingen in volmaakte orde en zij zijn nergens bang voor. "De Vader stelt een tijd vast voor alle mensen; zij kunnen er niets aan toe- of afdoen".

DE WEG VAN DE AARDE SINDE HET BEGIN ——— 4.500.000.000 JAAR GELEDEN

ONS ZONNESTELSEL REIST IN EEN
GIGANTISCHE BAAN ROND DE
POOLSTER. EEN CYCLUS DUURT
4.700.000 JAAR.

DE AARDE EN DE MAAN
EN HUN VORTEXEN
EN DE GORDELS IN DE AARDSE VORTEX

TEKENING 2

SCHETS VAN DE WERELD
VOOR DE ZONDVLOED

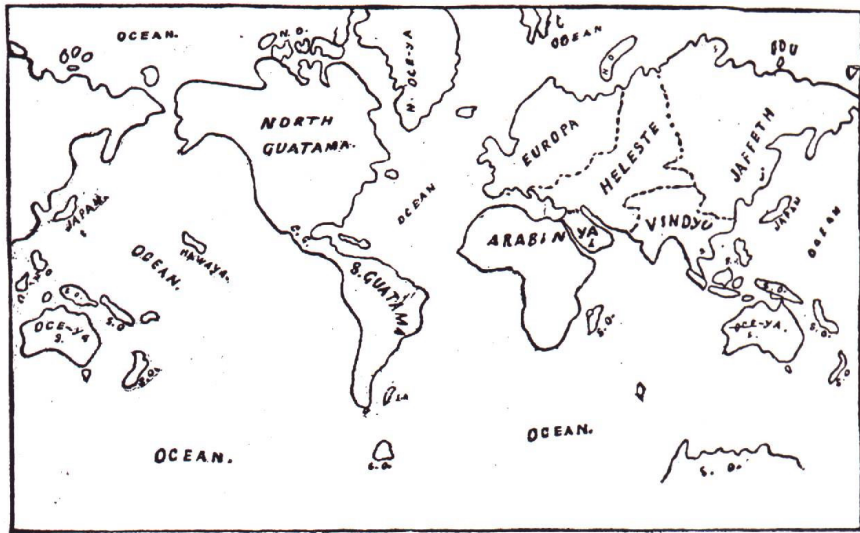

HET LAND
ZONK
ONDER DE
WATEREN
OM NIET
MEER
BOVEN
TE KOMEN.
BOEK v. APH
VI : 8
OAHSPÉ

TEKENING 3A

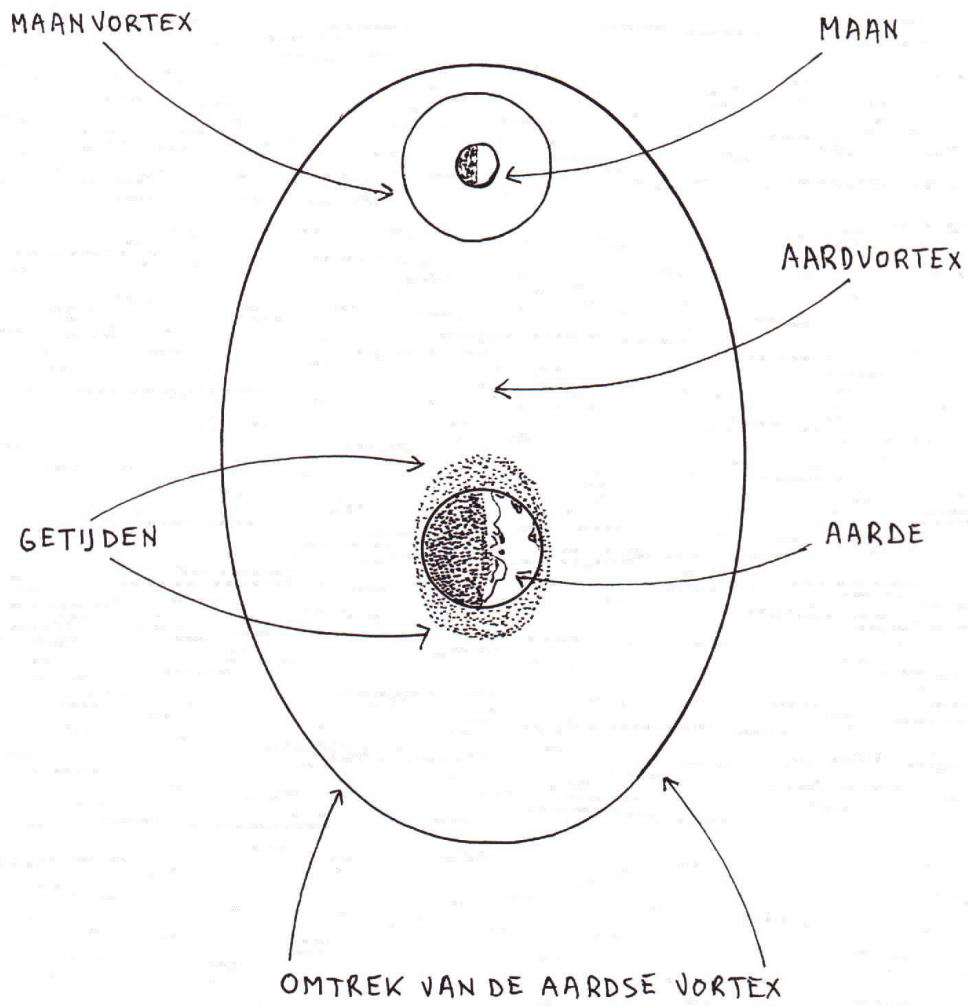
NA DE ZONDVLOED

NAMEN EN
INDELINGEN
VAN
DE
AARDE
VOLGENS
OAHSPÉ

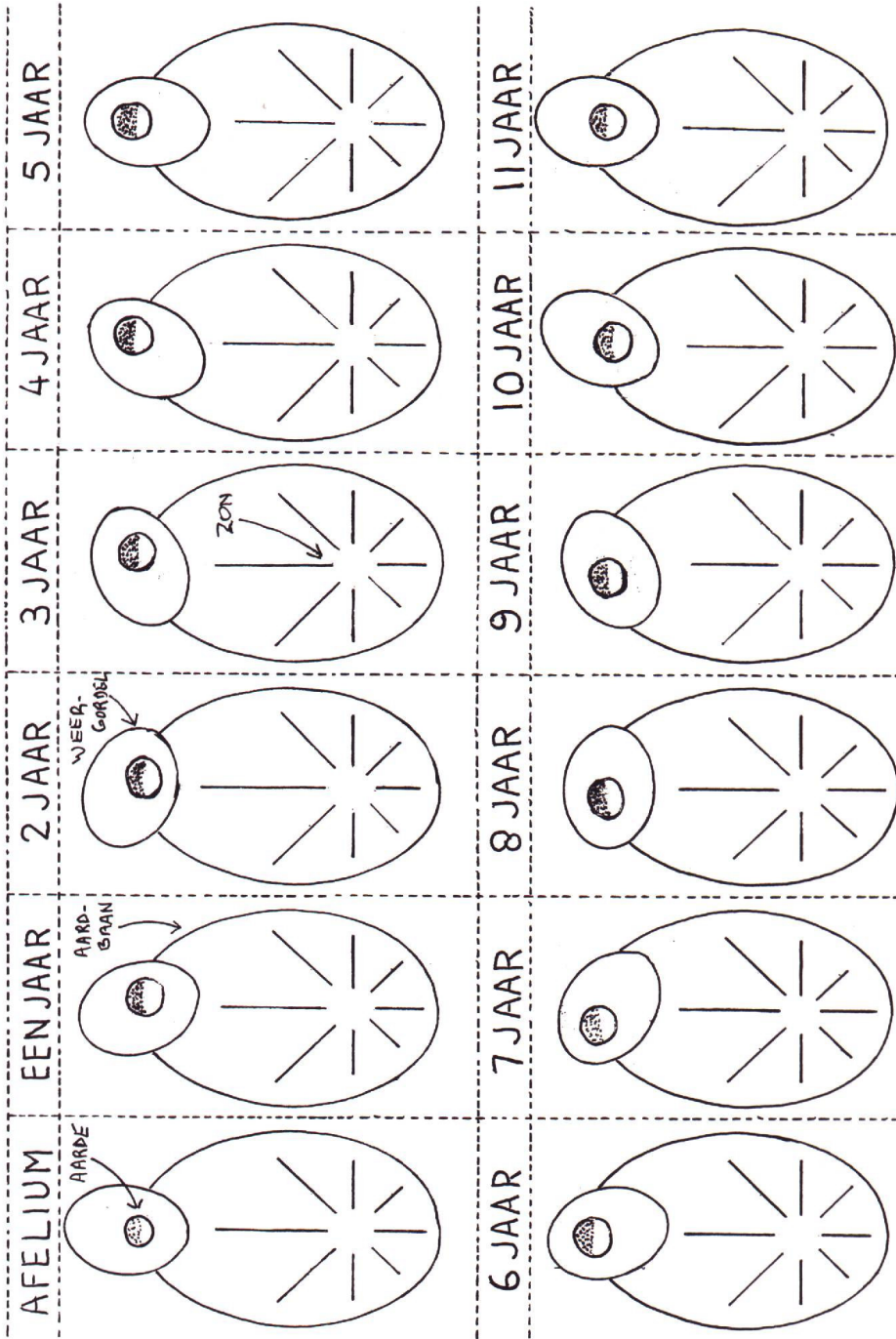
TEKENING 3B

DE HEERSER VAN DE GETIJDEN

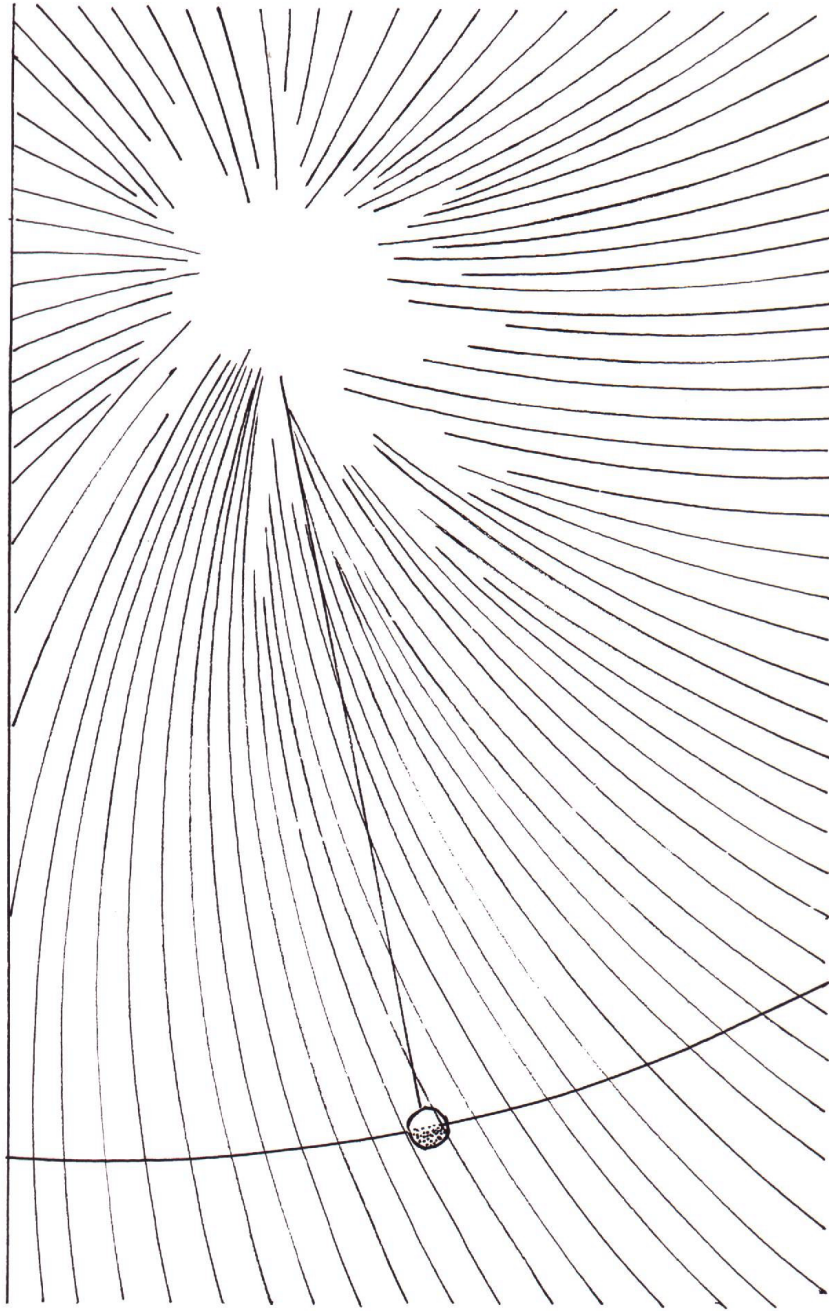
TEKENING 4

ELFJAARLIJKE WEERCYCLUS

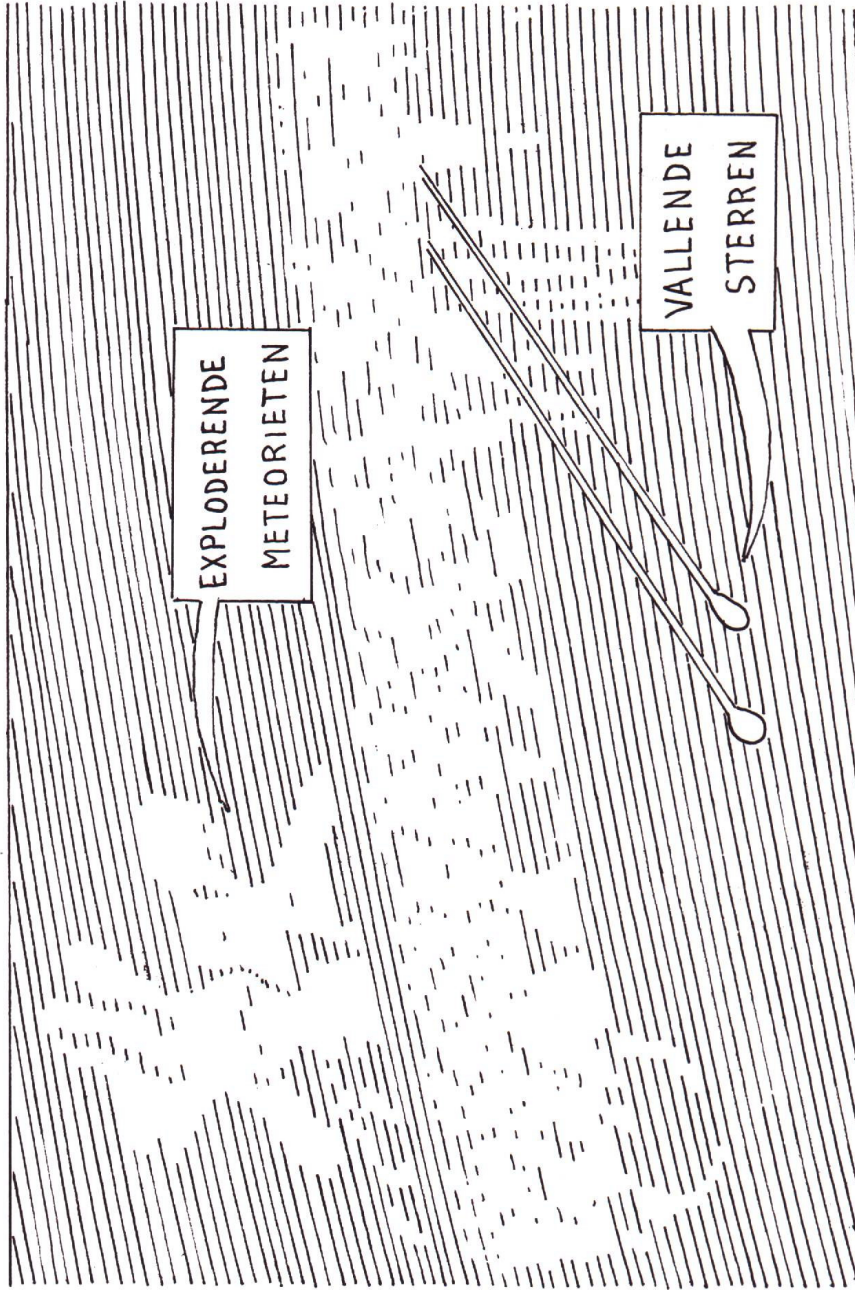
TEKENING 5

DE KROMMING VAN DE RUIMTE

TEKENING 6

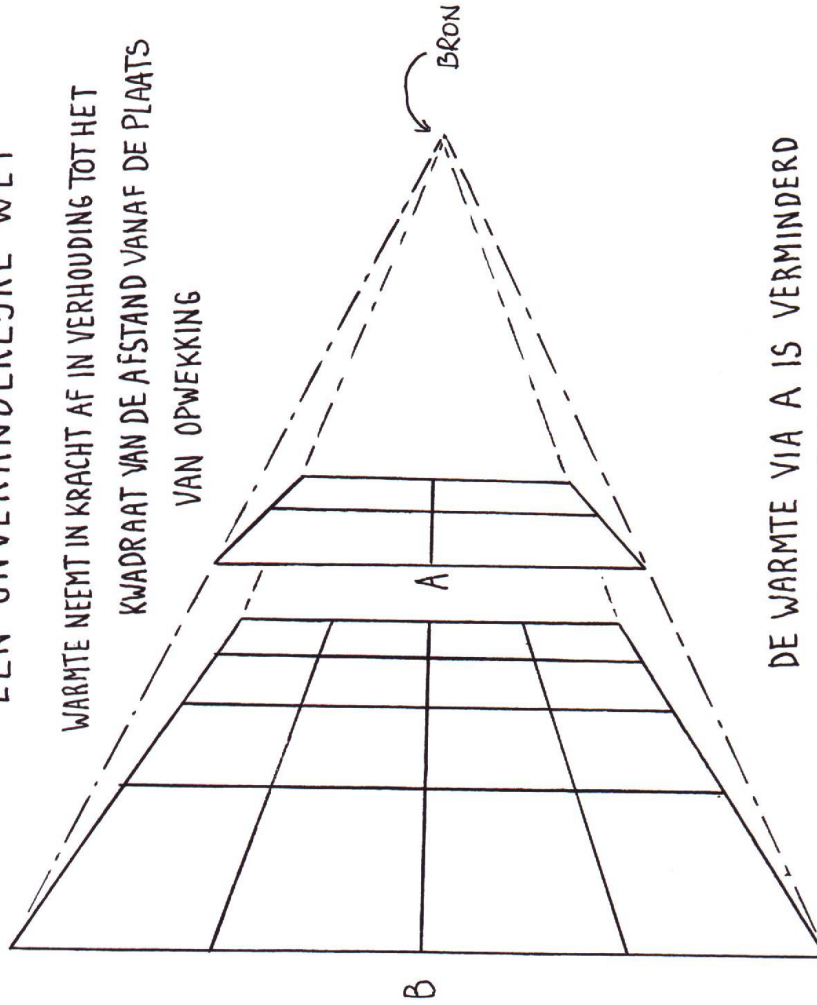
EEN METEORIETEN-GORDEL

TEKENING 7

EEN ONVERANDERLIJKE WET

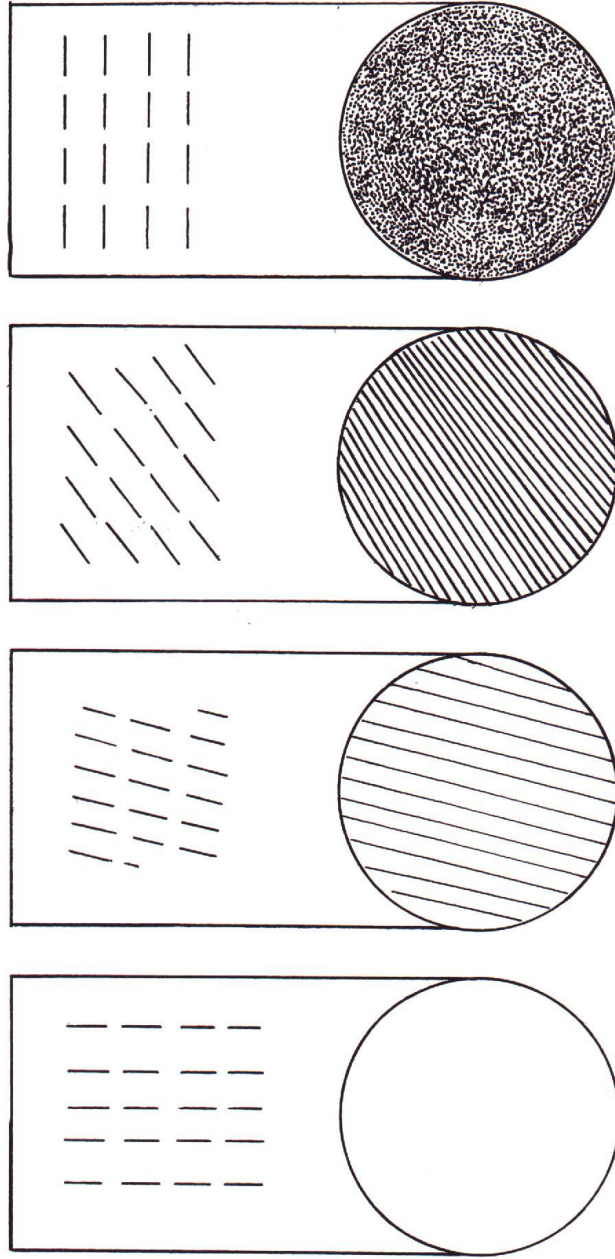
WARMTE NEEMT IN KRACHT AF IN VERHOUDING TOT HET
KWADRAAT VAN DE AFSTAND VANAF DE PLAATS
VAN OPWEKKING

DE WARMTE VIA A IS VERMINDERD
TOT 25% BIJ B

TEKENING 8

DE BRON VAN LICHT EN DONKER

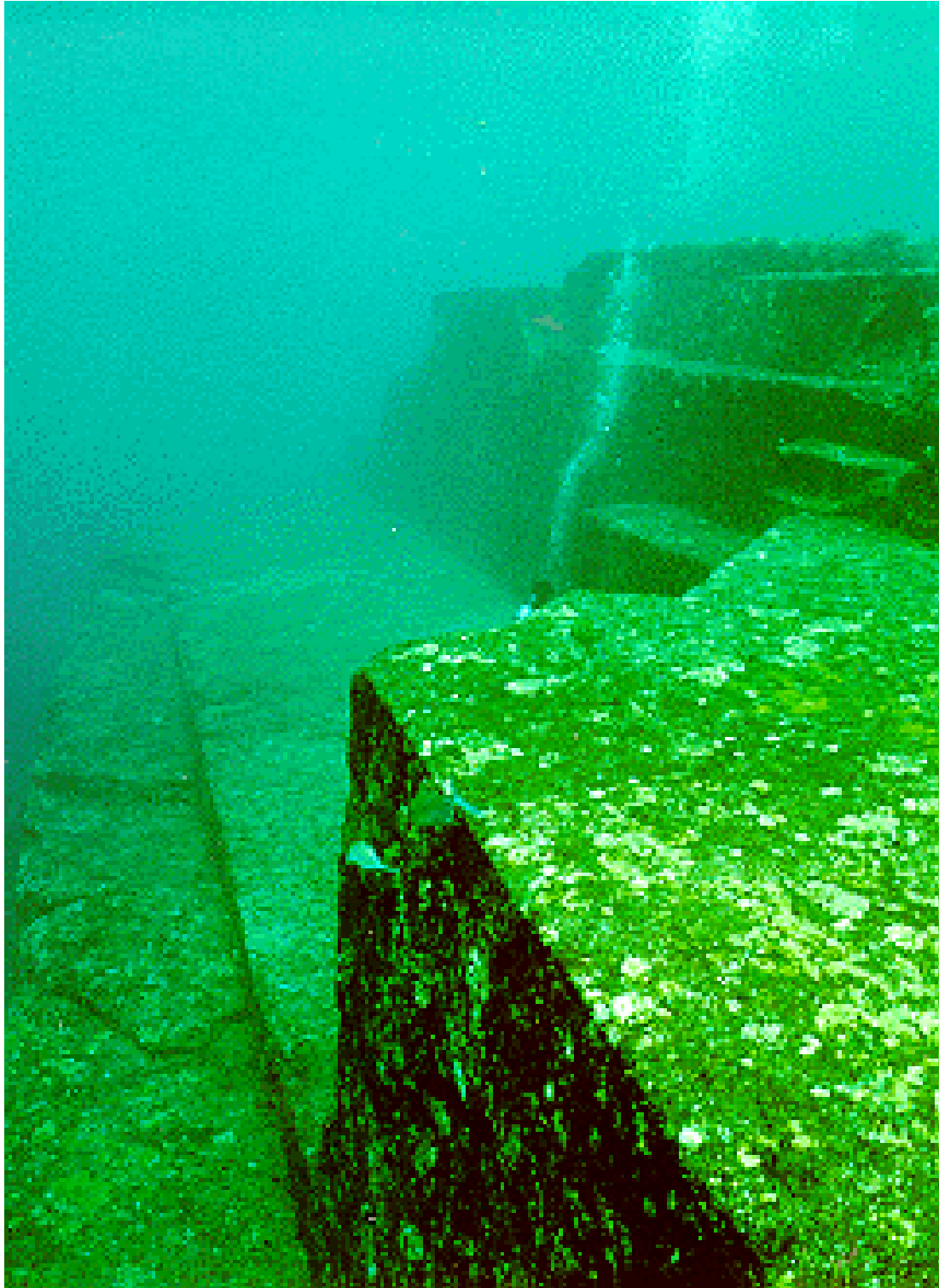

DE ATMOSFERISCHE NAAJDJES EN HUN RELATIEVE POSITIE IN HET
ONTSTAAN VAN LICHT EN DONKER

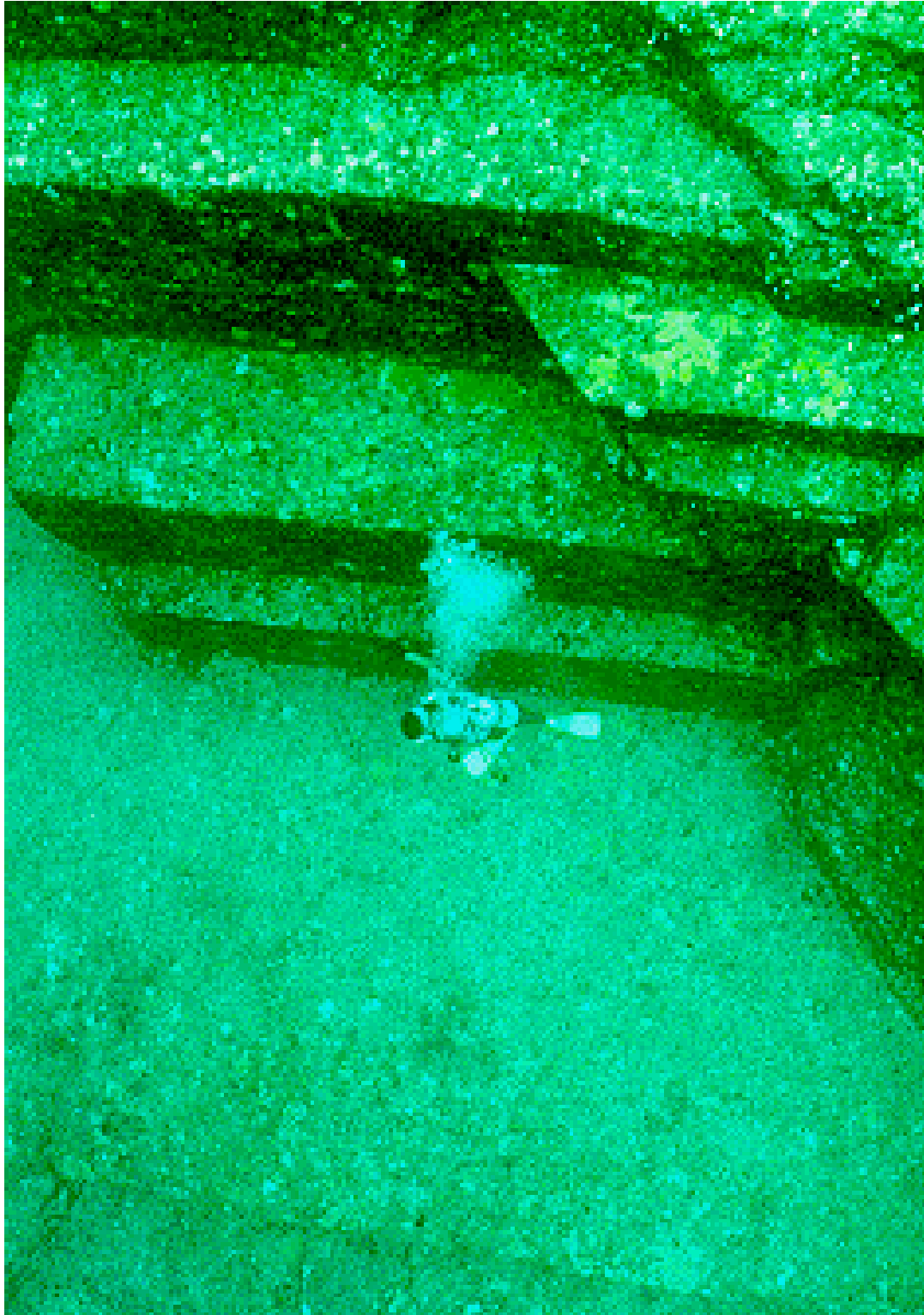
TEKENING 10

Japan, 1998, monumenten onder water

Piramiden in de oceaan bij Japan

Bouwwerken in de oceaan bij Japan

Duiker onderzoekt piramiden bij Japan